

Отпадането

Християнският живот протича на „високи обороти“, интензивен е и ангажира повече, отколкото много други занимания. Не можем да симулираме духовен живот. Можем да заблудим хората временно или постоянно, но не и Бога. Той вижда скритите мотиви на сърцата ни и ни оценява абсолютно точно. Това не е повод за страх или негодувание, а за радост, защото като знаем, че има кой да ни оцени, няма да се изкушаваме да лицемерстваме и да правим представления за пред хората.

За да устоим на това високо темпо, ние трябва да се хванем здраво за Христос, да не допускаме да се отлъчваме от Него, или както образно се изразява Библията, да не отпаднеме. Нека разгледаме различните страни на опасността от отпадането.

1. Болката от падането

Отпадането е неприятно нещо. Бил си нависоко, поддържал си някакво ниво – и по някое време започваш да се смъкваш надолу, да деградираш. Отпадат спортистите по време на първенства – слабите един по един биват елиминирани, остават по-силните и накрая само един стига до върха. Отпадат отборите, които са се оказали твърде слаби, за да заемат място в елитната група. А защо отпада душата? По същата причина – не може вече да поддържа високото ниво. Уморила се е. Не ѝ стигат вече силите. Това драматично: „Защо си отпаднала, душо моя? И защо се смущаваш дълбоко в мен? Надявай се на Бога; защото аз още ще Го славословя за помощта от лицето Му” (Псалом 42:5) говори, че мястото на душата е на високо. Не е нормално тя да слиза надолу. Бързо се свиква, когато от по-долно положение се окажеш в по-горно. Но много трудно се свиква да паднеш от високото в ниското.

Връщането на душата на високо, където ѝ е мястото, става възможно с Божията помощ. Падналият не може сам да се вдигне. Някой трябва да му подаде ръка. Когато падне кола в канавката, тя не може да се измъкне сама. Трябва да дойде кран да я вдигне. Опитите сами да привдигнем душите си са обречени на провал. Те завършват с илюзията, че сме много велики и много силни. В такива моменти приличаме на Лаодикийската църква (Откр.3:14-22), която си внушаваше, че обитава висшите сфери, че е богата, задоволена, нямаща нужда от нищо; а в действителност беше в окаяно положение. Много е необходимо да имаме правилна представа кои сме и къде се намираме, да не допускаме никаква заблуда. Правилната мярка ще ни даде Божието слово. То ориентира всеки за неговото истинско положение. Всеки може да си направи рекламна кампания, да излъска своя имидж и да се представи пред публиката. Но това няма да го издигне, а само ще направи положението му още по-сложно.

2. Промяна на климата

Скръбта и гоненията са факторите, които показват кой къде се намира в действителност. Господ Исус описва причините, поради които хората отпадат от Неговата благодат: Корен обаче няма в себе си, а е привременен; и когато настане скръб или гонение поради словото, веднага отпада (Матей 13:21). Докато обстоятелствата са удобни, всички са шампиони. Всички са във Висшата духовна лига и заемат първите места. Но когато забрули студеният вятър, когато полетят камъните на враговете и екнат заплахите им, тогава настава часът на истината. Както овошките, цъфнали рано напролет, подмамани от топлото време, биват попарени от сланата и цветовете им падат, така и християните без корен бързо отпадат при първите повеи на духовната слана. По време на Априлското въстание отначало хората са щастливи и вдъхновени от първите победи; но когато се задава голямата войска, мнозина се изпокриват и започват да мърморят, че са послушали лудите глави. Евреите бяха щастливи и въодушевени след преминаването на Червеното море, но когато ги връхлетя гладът и жаждата, отпаднаха от високите сфери на възторга в мрачните подземия на отчаянието и недоволството.

Не можем да очакваме от всички да бъдат герои и да устояват непоколебимо дори и на най-тежките изпитания. В християнството няма герои. Има хора, които не си губят времето да подскочат от радост, когато са добре, а се готвят за трудното време. Причината за отпадането на въпросните хора не е в това, че те са били неискрени или лицемери. Причината е, че просто са пропуснали да пускат своите корени надълбоко, където винаги има влага. Развивали са се на височина, но не и на дълбочина. Показвали са на всички колко бързо напредват, но не са си

правили труда да вземат мерки за своята сигурност. Смятали са, че времето винаги ще бъде така хубаво и спокойно. А то не може да е все хубаво. И когато се развали, се вижда кой какъв е.

3. Бъди силен

Има отбори, които винаги са във Висшата лига. Дори мисълта, че могат да отпаднат е абсурдна. Защо? Защото са силни. За тях въпросът не е ще останат ли там или ще отпаднат в по-ниска група, а дали ще вземат първото място. Дори да са втори за тях не е задоволително. Така има и християни, които никога не отпадат. Самата мисъл за това е абсурдна. Тези хора са стълбове на църквата, те са винаги на мястото си и нищо не може да ги събори. Каквото и да става, те си стоят здраво на поста. Къде се крие тайната за тяхната стабилност? В това, че са приели Божиите дарове, без да се колебаят и без да се питат нужни ли им са те или не: „Като вършите тези добродетели, никога няма да отпаднете” (2 Петър 1:10). Това обяснява ап. Петър. Той казва съвсем определено, че божествената сила на Господ Исус ни е „подарила всичко, което е потребно за живота и благочестието” (1:3). Всичко ни се предлага като дар. Тези големи и скъпоценни обещания променят дори естеството ни и ни придават „божествено естество”. Новата природа на човека е в състояние да върши Божията воля. За нея това не е нито трудно, нито досадно. Тя с радост върши дела, които за старата природа са били немислими.

Тайната на запазването на високо духовно ниво е много проста – бъди силен и никой няма да те събори. Никой няма и да посмее да излезе насреща ти. Ще знае, че е безсмислено да се занимава с теб и ще отиде да си прави опитите при по-слабите. Никой спортист не си позволява да не тренира и да се отдава на всякакви плътски наслади. Ако го направи, неговите съперници веднага ще го изхвърлят от елита. Никой християнин не може да се спаси от отпадане, ако не поддържа винаги духовното си здраве. А то се поддържа чрез постоянно изпълване с Божията благодат.

4. Няма временна любов

Едно от нещата, които не пропуска да каже ап. Павел за любовта, е че тя не отпада, и то никога. „Любовта никога не отпада” (1 Коринтяни 13:8). Нищо не може да я накара да отпадне. Нито времето, нито огорченията, нито неблагодарността, нито пороците, нито капризите. Няма временна любов. Ако едно нещо е временно, значи то не е любов. Ако е любов, значи не е временна. В нашето егоистично време хората не спират да говорят за любов. На нея са посветени всичките тези безбройни песни, които денонощно се въртят по радио и телевизия, по интернет и по многото други музикални устройства. Но това не е любов. Това е каприз на разглезени хлапета, на богаташи, които от скука се чудят какво ново усещане да изнамерят, за да пораздразнят своите притъпени сетива. Медиите ни засипват ежедневно с вести за новата любов на еди-кого си, който ликуващо изповядва, че най-после е намерил голямата любов на живота си; следват пищни сватби и пътешествия – и след няколко месеца следват още по-пищни разводи, съдебни дела, скандали, побои... Къде остана голямата любов? Къде отпадна?

Не за такава любов говори апостолът. Той говори за онази любов, която винаги си остава на върха и никога не пада от него. И която винаги държи човека там. Големият проблем днес е, че хората изпитват само една истинска и неотменима любов и това е любовта към себе си. Не могат да обичат никого, защото са влюбени до полуда в себе си. Оттам произлизат всичките им беди. Ако обичаха истински поне един човек, освен себе си, биха се държали по съвсем друг начин. Но не могат. И така се лишават от източника на щастието, защото няма по-голямо нещастие от това да не можеш да обичаш никой друг, освен себе си.

5. Простота и чистота

Простотата се смята за присъща на не много развитите умствено хора, тя заема първите етажи в стълбицата на ценностите и няма как да се падне по-ниско от нея. Но според апостола тя е много висок стил на поведение и от нея може да се отпадне. „Но се боя да не би както змията измами Ева с хитростта си, да се разврати умът ви и отпадне от простотата и чистотата, която дължите на Христос” (2 Коринтяни 11:3). Също и чистотата е характерна за по-простите хора, които нямат много изкушения и затова са чисти; докато хората с власт и способности много трудно могат да се опазят от опетняване. Всъщност съвсем не е така. Само големите хора са в състояние да се държат по прост и безхитростен начин. Известни са много подобни примери. Великият физик Айнщайн веднъж се разхождал по улицата, някаква важна дама ги извикала и го накарала да й внесе куфарите в къщата. Помислила го за някакъв бездомник – той наистина бил облечен доста небрежно. Човекът свършил каквото го карат, без да обяснява кой е и какъв е, и си заминал. Алберт

Швайцер, пристигайки в Чикаго да си получи Нобеловата награда, бил очакван на перона на гарата от множество журналисти. Но на слизане от влака забелязал една възрастна жена да се мъчи да слезе с тежките си куфари. Помолил журналистите да почакаат, помогнал на жената да вземе такси и чак тогава се върнал. Майка Тереза не се срамувала да помага на най-бедните и отхвърлени хора в Индия. Човек трябва да е доста елементарен простак, за да се прави на много велик и да се държи капризно. Опазването на чистотата на мислите, делата и думите също не е толкова невъзможно, колкото мислим.

Това дължим и на Христос. Мнозина се подлъгват да тръгнат по пътя на сложните размисли и засукани теории, когато говорят за Него. Но Той се радва на простотата на вярата, на чистотата на помислите. Това е висшата форма на поклонение пред Него.

6. Закон и благодат

Един от най-сигурните начини да отпадне човек от Христос е да спазва закона: „Вие, които желаете да се оправдавате чрез закона, сте се отлъчили от Христос, отпаднали сте от благодатта (Галатяни 5:4). Това звучи странно, защото законът си е нещо добро и почтено. Как може да отпаднеш от благодатта, след като го спазваш? Отговорът е много прост: „Чрез закона става само познаването на греха” (Рим.3:20). Законът се даде, за да имат хората познание кое е грях и кое е правда и как да правят добро, а от злото да бягат. Но той показва и безсилието на човека да изпълни едни толкова високи изисквания. Законът е свят и добър, но е прекалено висок за едни покварени същества. Законът е недостижим за тях. Божият замисъл беше с даването на закона хората да осъзнаят колко са далеч от неговите изисквания и затова да търсят връзка с неговия Създател, със Законодателя, Който може да им даде сила да го изпълняват и Който ще им прости, когато те поради недостатъчни сили са го престъпили.

Всеки знае какво иска Бог от него. То е написано на плочите на сърцето му. Всеки е наясно кога се движи в правилната посока и кога изкривява пътя. Всеки се чувства добре, когато върши добри дела и се чувства неприятно, когато върши тъмни дела. И понеже светът, в който живеем, е пропит от греха и е много по-лесно да направиш зло, отколкото добро, ние много по-често грешим, отколкото се държим добре. Какво да правим? Библията ни казва какво: Да бързаем при Христос! Той умря заради нашите грехове. Плати за тях. Той ни подарява Своята благодат, с която съвестта ни се очиства и получаваме нова сила за по-добър и праведен живот. Без Него сме изгубени. Който се отлъчи от Него, отпада от тази чудна благодат, която единствено може да ни задържи над повърхността и да освети цялото ни поведение и личност.

7. Шанс за отпадналите

Отпадането не е окончателна участ. Който е паднал, пак може да стане. Отборът, отпаднал от висшата лига, може да се върне след един сезон. Студентът, скъсан на изпит, може да се яви втори път. А какво се случва с отпадналите християни? Те имат своя шанс отново да се върнат при своя Господ. „Който са отпаднали, невъзможно е да се обновят пак и да се доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват” (Евреи 6:6).

Преди всичко отпадането не е внезапно. В посочения откъс от Евреи 6 вярващият е сравнен с нива, която се е поила от дъжда и се обработва. Ако спре да се обработва, тя започва да ражда тръни и репей. Това не става изведнъж. Никой няма интерес да се случва подобно нещо, ако изключим дявола. Бог е нашият земеделец, Той ни обработва, просвещава ни, дава ни небесни дарове, дава ни Святия Дух, позволява ни да вкусим сладостта на Божието слово и на великите дела. Как е възможно при всичко това да отпаднем? Как може при един такъв добър стопанин нивата да буреняса? Трудно е да се случи такова нещо. Затова и Божието огорчение е толкова голямо, когато то все пак се случи. Отпадането, за което тук става дума, е крайност. Не става дума за нещо друго, а за „второ разпъване” на Божия Син и опозоряване. Това не е възможно за един човек, който все пак се отнася с уважение към Христос, дори и да е допуснал някакви грехове. Това може да направи само един, който напълно е обърнал гръб на вярата и го е яд, че си е губил времето с такива празни неща. Ако спре да разпъва Христос и се покае, ще бъде върнат. Бог не забравя лесно жертвите и трудовете на хората и ще направи всичко, за да върне изгубените поради временна обърканост. А които не искат да се върнат при Него, сами си избират безрадостната и безнадеждна участ да вегетират някъде в низините, докато не приключи животът им.

Бог да ни пази и държи до Себе Си близо в нашия духовен път! Да не отпадаме никога, но да стоим на високото място, за което сме предназначени.

